

MINISTERUL EDUCAȚIEI
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN ARGEȘ
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „CASTELUL MAGIC” PITEȘTI



SURĂȘUL COPILĂRIEI

Nr. 9

REVISTĂ ȘCOLARĂ SEMESTRIALĂ
ADRESATĂ COPIILOR,
PĂRINȚILOR ȘI CADRELOR
DIDACTICE



IULIE 2021

ISSN 2559 - 6411
ISSN-L 2559 - 6411

COORDONATORI:

Prof. Carmen - Maria SĂNDULESCU

Prof. Constanța NEACȘU

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Prof. Carmen-Maria SĂNDULESCU – G. P. P. CASTELUL MAGIC PITEȘTI, Argeș

Prof. Constanța NEACȘU – G. P. P. CASTELUL MAGIC PITEȘTI, Argeș

TEHNOREDACTARE:

Prof. Constanța NEACȘU – G. P. P. CASTELUL MAGIC PITEȘTI, Argeș

COLABORATORI: Bucșan Viorica, Dicu Carla

**Responsabilitatea privind conținutul articolelor revine în exclusivitate
autorilor articolelor.**

SURÂSUL COPILĂRIEI

**REVISTĂ ȘCOLARĂ SEMESTRIALĂ, ADRESATĂ COPIILOR, PĂRINȚILOR
ȘI CADRELOR DIDACTICE**

NR. 9

IULIE 2021

ISSN 2559 - 6411

ISSN - L - 2559 - 6411

**Revista de promovare a activităților desfășurate în învățământul
preșcolar/școlar, exemple de bune practici.**

În loc de argument ...

Publicația on-line „SURÂSUL COPLĂRIEI” nr. 9 apare din dorința de a continua comunicarea cu cei interesați într-un spațiu modern, unde vom promova activități și exemple de bune practici relevante.

Colectivul de redacție dorește să răspundă exigențelor cititorilor noștri, care sunt foarte mulți și vă mulțumim pentru acest lucru!

Dacă doriți să publicați articole în revista noastră înregistrată cu ISSN, puteți trimite articolul la adresa de e-mail: surasul.copilariei@gmail.com

Vă dorim:

Lectură plăcută!

Colectivul de redacție

LINCURI UTILE:

<http://gppcastelulmagic.blogspot.ro/>

http://scoli.didactic.ro/gradinita_p_p_nr_19_pitesti_pitesti

<https://www.facebook.com/pages/Castelul-Magic-Pitesti/411640808873166>

CUPRINS:

*Importanța și dezvoltarea cognitivă a preșcolarului prin activitățile integrate - studiu de cercetare-

Bucșan Viorica, p. 4

*Studiu privind reglementarea legală a relațiilor interpersonale în cadrul unităților de învățământ preșcolar-studiu de cercetare-Prof. Dicu Carla, p. 9

*Noi și mediul înconjurător-Pisculungeanu Mariana, p. 10

*Dependența de telefon-Răduță Viorica, p. 12

*Costume din material reciclabile- Dicu Carla, p. 14

*Activități de creștere a stimei de sine a preșcolarilor și școlarilor mici, Dinu Anișoara, p. 15

*Timpul liber al copilului-Carmen Maria Sandulescu, p. 16

*Familia și dezvoltarea personalității copiilor-Damian Cristina Elena, Badea Teodora-Lerodana, p. 19

*Copilul între calculator și șotron- Grigore Camelia, State Denisa, p. 22

*Strategii, metode și demersuri reușite în formarea părinților în spiritul colaborării și al parteneriatului- Duminică Elena Nicoleta, p. 29



EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

IMPORTANȚA ȘI DEZVOLTAREA COGNITIVĂ A PREȘCOLARULUI PRIN ACTIVITĂȚILE INTEGRATE

- STUDIU DE CERCETARE -

Prof. Bucșan Viorica

G.P.P. „Castelul Magic”, Pitești

În grădiniță copilul dobândește cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi care să-l facă apt pentru a fi integrat în societate și pentru a participa la dezvoltarea și progresul ei. Însușirea temeinică a acestor cunoștințe depinde în mare măsură de cunoașterea și folosirea corectă tuturor factorilor importanți în dezvoltarea și evoluția copilului. Pentru a-și exprima ideile și a le face înțelese, preșcolarul trebuie să dispună de un limbaj corespunzător pentru mediul în care se va integra.

De aceea m-a preocupat în permanență găsirea de noi soluții, mijloace și metode eficiente care să contribuie la dezvoltarea și optimizarea limbajului copiilor, pentru ca la intrarea în școală, ei să posede noțiunile necesare însușirii cunoștințelor de bază prevăzute în programa școlară.

În munca mea la grupă m-a interesat modul cum participă copiii la activitățile integrate, știind faptul că pe copilul preșcolar îl interesează mai mult jocul decât activitatea obligatorie și am corelat organizarea învățării cu elemente de originalitate, în ceea ce privește conținutul cât și metodologia didactică.

Astfel, climatul obișnuit din activitate l-am schimbat într-un climat mai apropiat psihicului copilului la această vârstă, folosind ca motiv al antrenării în activitate, jocul.

Am abordat această temă deoarece activitatea integrată reprezintă activitatea specifică reformei curriculare propusă de noul Curriculum pentru învățământul preșcolar. Activitățile integrate sunt o împletire a conținuturilor într-o formă atractivă, flexibilă, mobilizatoare, care conduce activitatea copilului spre investigare, cunoaștere, documentare, cercetare și aplicare practică a celor învățate. Întregul program din grădiniță se realizează prin joc, dar nu un joc întâmplător, ci unul organizat în care copilul are prilejul să exploreze medii diferite, să-și creeze scenarii din lumea pe care și-o imaginează și să îndeplinească sarcini fie individual, fie în grupuri mici.

Scopul cercetării fiind de a identifica efectele desfășurării unor activități integrate în dezvoltarea cognitivă a preșcolarilor.

Obiectivele cercetării:

- identificarea tipurilor de activități integrate ce pot fi utilizate în programul zilnic al copiilor la grădiniță;
- stabilirea modalităților de antrenare a proceselor psihice prin intermediul activităților integrate;
- evidențierea efectelor cognitive produse de activitățile integrate.

Ipoteza cercetării: Dacă se utilizează activități integrate în procesul instructiv-educativ atunci eficientizăm dezvoltarea cognitivă a copilului.

Grupul supus cercetării a fost omogen atât din punct de vedere al posibilităților intelectuale, cât și al mediului social din care provin copiii.

În etapa inițială cu caracter constatativ, am aplicat un test inițial.

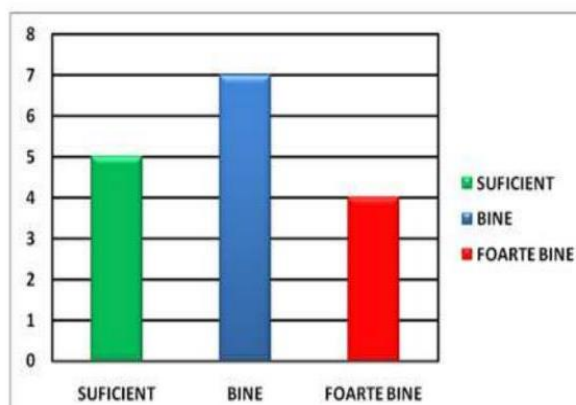


Figura 1. Grafic privind rezultatele obținute de copii la testul inițial.

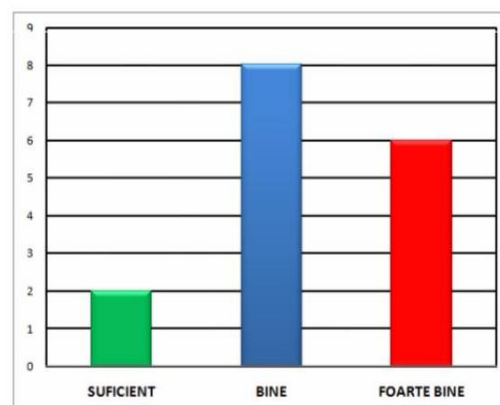


Figura 2. Grafic privind rezultatele obținute de copii la testul din etapa experimentală.

Pe baza rezultatelor de la testul inițial am organizat activități integrate, de trei tipuri, cu copiii:

Activități integrate care au înglobat ALA+ADE+ADP – în cadrul acestor activități cunoștințele din cadrul mai multor discipline au fost îmbinate armonios pe durata unei zile întregi, și, cu acest prilej, în activitatea integrată au intrat și jocurile și activitățile alese;

Activități integrate care au înglobat ALA+ADE – în cadrul acestor activități, activitatea integrată pe domenii experiențiale s-a desfășurat pe centre de interes, și, cu acest prilej, în activitatea integrată au intrat și activitățile alese (ALA1);

Activități integrate pe domenii experiențiale - în cadrul cărora cunoștințele din cadrul mai multor domenii au fost focalizate pe anumite domenii experiențiale în cadrul aceleași activități, iar jocurile și activitățile alese s-au desfășurat în afara acesteia.

În urma desfășurării unor activități integrate, am aplicat un test de evaluare pentru a vedea progresele realizate de copii.

Progresul realizat de copii a dovedit eficiența desfășurării activităților integrate, drept urmare am continuat să desfășor și alte activități de acest tip.

Această probă de evaluare desfășurată la sfârșitul intervenției a avut rolul de a verifica în ce măsură preșcolarii au realizat progrese în dezvoltarea cognitivă.

Ipoteze operaționale

Dacă aș utiliza această metodă în toate activitățile instructiv-educative propuse, atunci i-aș putea antrena pe preșcolari în propria formare și dezvoltare, i-aș putea dezvolta cunoștințele și anumite

capacități la potențialul maxim de care preșcolarul dispune și în egală măsură i-aș antrena pe părinții copiilor în demersul pedagogic realizat în grădiniță.

Dacă toate activitățile bazate pe proiecte determină o abordare problematizată a temei atunci vom asigura fluxul conexiunilor logice, complexitatea limbajului.

Dacă aplicăm individualizarea și diferențierea sarcinilor didactice și recurgem la activități integrate (abordare multidisciplinară, pluridisciplinară sau interdisciplinară) atunci activitatea copiilor este stimulată de educatoare, vom determina o gândire logică, flexibilă și creativă și deci, preșcolarii sunt implicați în actul didactic.

Concepte fundamentale

În prezentarea acestui proiect am pornit de la anumite concepte teoretice referitoare la conceptul prezentat.

Metoda proiectelor este o strategie didactică bazată pe interese, necesitate și posibilități de dezvoltare. Ea presupune lucrul în echipă, interacțiunea directă, dar și brainstorming-ul, care devin mijloace de bază ale procesului educativ. Prin metoda proiectului se lasă copilului mai multă libertate de exprimare și acțiune și se oferă ocazii reale de a lua decizii și de a-și asuma responsabilități. Toate acestea duc, implicit, la crearea unei motivații puternice și la o implicare deopotrivă efectivă și afectivă a copiilor. Simplul fapt că sunt consultați în alegerea temelor și se ține cont de părerea lor îi face pe copii să aibă mai multă încredere în forțele proprii.

Învățarea activă – concept care trebuie să urmărească întreaga activitate a cadrelor didactice dată fiind complexitatea și evoluția societății actuale.

„Analfabetul de mâine nu va fi cel care nu știe să citească, ci cel care nu a învățat cum să învețe.”
(Alvin Toffler)

Rezultate obținute – cunoștințele copilului în plan cognitiv și afectiv, cât și anumite deprinderi, conduite.

METODOLOGIA CERCETĂRII:

Designul cercetării

Pentru a studia influența metoda proiectelor la vârsta timpurie am apreciat ca fiind indicată folosirea următoarelor metode:

Metode de colectare a datelor cercetării (constatative)

Metode de măsurare a datelor procurate:

- metoda ordonării
- metoda comparării produselor activității

Metode de evaluare:

- numărare(raport/procent)
- scările de evaluare (probe, teste)

-clasificare (bareme pentru itemi)

Metode de prezentare și prelucrare statistică:

-tabel de rezultate

-reprezentări grafice

CONSTRUIREA INSTRUMENTELOR DE CERCETARE

Pentru reușita metodei proiectelor se impune cunoasterea fazelor ce trebuie desfășurate.

FAZA I

Alegerea temei (preșcolari, educatoarea și copiii, educatoarea)

Direcții de dezvoltare (discuții cu preșcolarii, harta proiectului, discuții cu persoane implicate)

Planificarea și proiectarea activității (inventar de materiale, inventar de activități, resurse umane)

FAZA II

Stabilirea rolului și responsabilități

Desfășurarea exploarării, a înregistrării datelor și a faptelor, construcții, desene, povestiri, dramatizări.

FAZA III

Introducerea de detalii.

Atribuirea unei funcționalități a produsului finit

Evaluarea preșcolarilor și a proiectului

Curriculum pentru educația timpurie propune :

Comportamente pe care copilul trebuie să le însușească la sfârșitul ciclului preșcolar și anume:

- ✓ Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicare receptivă).
- ✓ Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor etc. (comunicare expresivă).
- ✓ Demonstrează capacitate de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă).
- ✓ Respectă regulile de exprimare corectă, în diferite contexte de comunicare.
- ✓ Demonstrează extinderea progresivă a vocabularului.
- ✓ Participă la experiențe de lucru cu cartea, pentru cunoașterea și aprecierea cărții.
- ✓ Discriminează/diferențiază fonetic cuvinte, silabe, sunete și asociază sunete cu litere.
- ✓ Identifică prezența mesajului scris, apreciază și valorifică mesajul scris în activitățile curente.
- ✓ Asimilează unele elemente ale scrisului și folosește diferite modalități de comunicare grafică și orală pentru transmiterea unui mesaj.

CONCLUZII

În urma cercetării care s-a realizat, s-au desprins mai multe concluzii:

- ✧ proiectarea și utilizarea adecvată a activităților integrate contribuie la dobândirea unor cunoștințe temeinice de către copii, le dezvoltă acestora gândirea divergentă și îi ajută să identifice și să realizeze relații cauzale între idei și concepte;
- ✧ activitățile integrate satisfac nevoia de mișcare a copiilor, momentele statice fiind armonios îmbinate cu momentele de acțiune;
- ✧ introducerea unor modalități practice de lucru în cadrul activităților integrate fac ca preșcolarul să devină un element activ;
- ✧ activitatea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

Ținând cont de rezultatele care s-au obținut, se poate desprinde ideea că cercetarea și-a atins **scopul**, **obiectivele** stabilite la începutul cercetării, iar **ipoteza de lucru** și anume dacă se utilizează activități integrate în procesul instructiv-educativ atunci eficientizăm educativ dezvoltarea cognitivă a copilului a fost **confirmată**.

BIBLIOGRAFIE:

****Curriculum pentru învățământ preșcolar* (2009), Editura Didactica Publishing House, București.

***Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului (2008), *Ghid de bune practici pentru Educația Timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani*, București.

Culea, L. (coord.) (2008), *Activitatea integrată din grădiniță – ghid pentru cadrele didactice în învățământul preuniversitar*, Editura Didactica Publishing House, București.

Metoda proiectelor la vârste timpurii, București, MINIPED, 2002;

Programa activităților instructiv-educative în Grădinița de copii, București, 2005;



STUDIU PRIVIND REGLEMENTAREA LEGALĂ A RELAȚIILOR INTERPERSONALE ÎN CADRUL UNITĂȚILOR DE ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

STUDIU DE CERCETARE

Prof. Dicu Carla

Grădinița, ca primă instituție de culturalizare și socializare a copiilor, de pregătire a acestora pentru integrarea școlară, are un rol determinant în construirea viitorilor școlari, în dezvoltarea intelectuală, personală și socială a acestora.

Raportul dintre grădiniță și școală trebuie să fie un raport de continuitate ce vizează: planificarea, organizarea, obiectivele, conținutul, metodele, mijloacele, relația cadrul didactic-copil.

Consider că, activitatea preșcolarilor a fost cu siguranță cea mai afectată dintre toate nivelurile de învățământ pe perioada carantinei dacă ne raportăm la eficiența învățării online. Comparativ cu școlile care au putut migra în timp real către modele de educație online, nevoile preșcolarilor de conectare și contact direct cu adulții și cu alți copii, capacitatea mică de concentrare și nivelul lor de dezvoltare cognitiv și emoțional au făcut învățarea online o adevărată provocare sau chiar imposibilă pentru cei mai mici dintre ei. O mare parte dintre părinți au fost provocați să desfășoare activitățile educative care trebuia realizate în grădiniță.

Am constatat prin intermediul chestionarului elaborat, faptul că opiniile cadrelor didactice, ale familiei și ale directorului unității diferă în funcție de relațiile stabilite între aceștia.

Scopul lucrării „*Modalități de reglementare legală a relaționare în unitatea de învățământ preuniversitar-nivel preșcolar*”, a fost de a evidenția relațiile interpersonale dintre cadrele didactice, familie și director.

În urma definirii relațiilor interpersonale am constatat nivelul de relaționare pe care îl au cadrele didactice dintr-o unitate de învățământ.

Relațiile în cadrul unităților de învățământ, între colegi, poate influența eficiența cadrelor didactice, în vederea dezvoltării unui proces de învățământ echilibrat.

O regulă de bază în crearea și gestionarea unui mediu de lucru plăcut și în același timp eficient presupune delimitarea problemelor personale de cele profesionale.

Relațiile interpersonale reprezintă contextul de plămădire și formare, și mai apoi de cristalizare treptată a însușirilor de personalitate, care nu sunt altceva decât relații interumane interiorizate.

În actul comunicării, cadrele didactice trebuie să fie responsabile de calitatea relațiilor cu părinții, dar și cu directorul unității.

Relațiile interpersonale de calitate sunt importante pentru menținerea unei energii pozitive, dar și pentru a crea un mediu de lucru ce facilitează încrederea, învățarea și dezvoltarea.

În concluzie, o comunicare eficientă între părinte, cadru didactic și conducerea unității trebuie să se bazeze pe colaborare și participare activă și nu în ultimul rând se bazează pe politețe și respect reciproc.

În urma cercetării am constatat faptul că, ipoteza a fost confirmată cu succes deoarece relațiile create între cadrele didactice, părinți și directorul unității manifestă o pozitivitate ceea ce a condus la validarea unui randament școlar favorabil. Prin urmare într-o instituție de învățământ trebuie să existe o relație de colaborare-comunicare între cadrele didactice și directorul unității pentru a forma o echipă unită.

Obiectivele cercetării privind identificarea relațiilor și stabilirea dintre cadre didactice și părinți, dar și între cadre didactice și director s-au confirmat. Atât cadrul didactic cât și directorul trebuie să fie un model.

Cadrele didactice îndeplinesc un rol multiplu, fiind pentru elev nu doar ghidul în tainele vreunei științe exacte sau arte, ci și mediator între acesta și oamenii din jurul său. Directorul trebuie să fie modelul uman și profesional al tuturor celor din subordine, fiind persoana cu funcția și răspunderea pe măsură având responsabilitatea de funcționare și organizare a întregii activități dintr-o școală.

Pot spune că, abilitățile de comunicare sunt o dovadă importantă de respect reciproc. Fiecare persoană trebuie să fie capabilă să asculte o altă persoană și să demonstreze că înțelege ceea ce vrea să transmită celălalt, de asemenea trebuie să se respecte pe sine, acesta însemnând că poate să exprime sau să transmită propriile opinii/ interese indiferent de funcția pe care o deține.

NOI ȘI MEDIUL ÎNCONJURĂTOR

Prof. Pisculungeanu Mariana

G.P.P. „Castelul Fermecat” -Pitești

Viața, un dar inegalabil, pe care trebuie să-l prețuim și să-l apărăm, este uneori amenințat de transformări politice, economice și sociale. În prezent, mai mult de 5 miliarde de oameni folosesc resursele naturale. În fiecare colț al lumii se taie păduri, se extrag minerale și surse de energie, erodând solul, poluând aerul și apa, creând deșeuri periculoase. Poluarea înseamnă modificarea compoziției aerului, apelor, solului, datorată unor substanțe chimice, praf și fum care aduc impurități și determină un dezechilibru ecologic natural. Această poluare duce la dispariția speciilor, extinderea deșerturilor, contaminarea cu pesticide, înmulțirea problemelor de sănătate, foametea, sărăcia sau chiar pierderea de vieți omenești. Mulți experți sunt îngrijorați de faptul că, dacă acest ritm al degradării continuă, vom fi martorii distrugerii treptate a sistemelor care sprijină viața pe pământ.

Omul este principalul vinovat de poluarea mediului și tot el suportă efectele ei negative asupra sănătății sale, de la o banală îmbolnăvire până la pierderea vieții.

Coordonatele actuale ale vieții cotidiene impun abordarea unor teme specifice în grădiniță, alături de alte elemente de educație și probleme legate de calitatea mediului înconjurător. Astfel, se evidențiază prioritatea majoră a noastră, a tuturor, de a cunoaște, proteja și conserva mediul de viață, păstrarea particularităților naturii devenind eficientă și reală numai atunci când aceasta va face parte integrantă din filozofia și comportamentul nostru.

Se impune ca, încă din grupele preșcolare, copiii să cunoască formele de viață existente în mediul înconjurător și să învețe să le ocrotească. Ei trebuie să cunoască și resursele naturale care asigură viața, dar și cauzele și formele de manifestare ale dezechilibrelor naturale din mediul înconjurător, în special a celor produse de om.

Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța în restul vieții. Astfel, educația omului începe din copilărie, componentele dezvoltării sale fizice și psihice mergând în paralel cu trăsăturile de personalitate.

Educarea copiilor a devenit o preocupare și o necesitate prefigurată de schimbările majore ce au avut loc asupra mediului înconjurător, ceea ce ne solicită să trăim într-o permanentă stare de adaptare pentru a putea face față schimbărilor potențiale și a preveni eventualele dezastre ecologice.

Educația de mediu este mai mult practică, în sensul învățării unor aspecte pozitive sau negative legate de mediul ambiental.

Nu există modele universale pentru integrarea educației privind mediul înconjurător în procesul instructiv-educativ. Modalitățile acestei integrări sunt definite în funcție de condițiile, finalitățile și structurile educative și socio- economice ale fiecărei țări. În funcție de vârsta copiilor, se aplică practici pedagogice diferite.

Bazate pe cooperare și colaborare, diversitatea activităților practice desfășurate cu copii asigură asimilarea regulilor de comportament care se constituie în elemente de bază în formarea unei educații a oamenilor de mâine.

Grădinița, prin definiția și rolul său, asigură cadrul adecvat în care se desfășoară un complex de formare a copiilor, sub cele două laturi ale sale: instructivă și educativă.

Grădinița este chemată să determine nu numai sentimentele de admirație pentru frumusețile naturii, ci și deprinderi de apărare, conservare și dezvoltare a mediului înconjurător-condiție de viață civilizată și sănătoasă.

Este important ca în amplul proces de formare a omului, viața din afara instituțiilor de învățământ să continue să completeze, să consolideze și să desăvârșască opera educativă din școală într-un adevărat comportament european. Cercetarea mediului în mijlocul naturii cu copii permite îmbogățirea volumului de cunoștințe, lărgirea orizontului științific, sesizarea legăturilor reciproce între fenomene, modul cum se interferează și se influențează reciproc și, de asemenea, permite formarea unei gândiri sănătoase despre lume și viață.

În concluzie, și copiii, educați, îndrumați de către cadrele didactice, pot să se implice, să lupte activ împotriva poluării pentru păstrarea unui mediu curat, pentru că un mediu poluat dăunează foarte mult sănătății omului.

Mediul înconjurător este un mecanism viu cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate și bună funcționare depinde întreaga activitate umană. A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată astăzi, înseamnă a contribui la fericirea fiecăruia dintre noi.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mircea Duțu – „Ecologie. Filozofia naturală a vieții” – Ed. Economica, București 1999.
2. Sanda Vișan, Steliana Crețu, Cristina Alpopi „Mediul înconjurător. Poluare și protecție” Editura Economica, București 1998
3. Valeria Dițoiu, Nina Holban: Modificări antropice ale mediului, Editura Orizonturi universitare, Timișoara, 2005.

DEPENDENȚA DE TELEFON

Prof. psihopedagog Răduță Viorica
C.S.E.I. Periș-Ilfov

Tehnologia modernă face parte din viața contemporană.

Telefonul a fost conceput ca un mijoc de comunicare, dar cu trecerea anilor a căpătat mai multe funcții și în felul acesta a devenit însoțitorul nostru constant provocând dependențe tot mai mari în rândul adulților, dar mai ales în rândul copiilor.

La început apare curiozitatea, explorarea, vizionarea de clipuri sau filme, socializarea, jocurile pe telefon și în felul acesta stăm captivi într-un ecran, în loc să privim în jurul nostru, să comunicăm cu oamenii, copiii să se joace jocuri interactive și inventive.

Copiii de grădiniță, școlarii și liceenii, când ajung acasă, majoritatea petrec timpul cu telefonul în mână, vor telefoane performante și ușor, ușor încep să își piardă interesul pentru lucru și activități iar părinții își văd de preocupările lor pentru-că ei stau cuminiți sau au o preocupare.

Anul acesta am avut ocazia să particip la un proiect de pregătire profesională Erasmus, în Portugalia, pentru două săptămâni alături de nouă profesori și zece elevi din școli speciale. Eu am însoțit un elev de 14 ani pe care îl cunoșteam de la școală, dar nu știam cum se comportă, ce preocupări are în timpul liber. Familia mi-a spus doar că este dependent de telefon. Pentru el a fost prima călătorie cu avionul, când pleacă în altă țară cu un grup atât de mare, colegi și profesori.

În primele zile era închis în el, nu avea curajul să își exprime părerile decât dacă era întrebat. Îl dureau genunchii, îi trozneau, spunea că acasă stă prea mult fără să facă mișcare, deoarece școala a fost mai mult online și nu avea unde să facă mișcare.

A fost fascinat de zborul cu avionul, de toate locurile vizitate, de oamenii străini cu care se putea împrieteni foarte ușor, el vorbind engleză (a învățat-o singur acasă, fără profesor).

Într-o dimineață, îmi spune că în această excursie s-a descoperit pe el în primul rând și apoi tot ce este în jurul lui. Nu avea încredere în el și nu credea că poate avea atât de multe subiecte de discutat după practica profesională (spălător de mașini), după excursiile făcute, despre peisaje, clădiri, plante, oameni, mâncare, nori... Și nu îl mai dureau nici genunchii... A învățat să joace macao și tabinet cu colegii, era fascinat de interacțiunea dintre ei, era fericit!

Dar telefonul ... unde este telefonul lui ?

Pe noptieră în camera de hotel, nemișcat. Cu familia comunica la insistențele mele cam la două -trei zile pe webcam, poze făceam eu peste tot și trimiteam părintilor lui, iar el explora totul în jurul



lui, se bucura de fiecare moment petrecut alături de grup fără a se mai gândi la telefon.

Se apropia sfârșitul călătoriei, iar el deja începuse să fie trist. Se gândea că acasă începea vacanța, lipsa de prieteni, familia ocupată cu serviciul, el în vârful patului cu genunchii îndoiți și cu telefonul în mână până la începerea școlii...

În această perioadă eu nu am fost nevoită să îi restricționez accesul la telefon, deoarece el a avut activități de socializare cu colegii, și-a petrecut mult timp călătorind sau având activitate la spălătoria de mașini și lipsa timpului l-a determinat să nu dea importanța telefonului decât pentru apeluri telefonice.

Concluzionând: părinții să aibe în vedere că un copil trebuie să fie antrenat la activități diverse în familie, în aer liber, în cluburi sportive, școli de muzică/desen, dar în același timp să nu facă un dușman din tehnologia modernă- și să o folosească cu toții în mod productiv, nu distructiv și să nu uite nici de acele abilități sociale de care copilul are nevoie pentru a se integra în societate pe care niciodată nu și le va dezvolta în fața calculatorului sau a telefonului.

COSTUME DIN MATERIAL RECICLABILE

Prof. Dicu Carla

G.P.P. „Castelul Magic”, Pitești

În zilele de azi omenirea produce o cantitate mare de deșeuri. Aceste deșeuri se pot colecta și selecta. Prin deșeu înțelegem obiecte, materiale, produse ce nu se mai folosesc și se aruncă. În mare majoritate aceste obiecte, materiale se pot recicla. Din aceste materiale, produse, obiecte reciclate putem produce un nou produs.

Noi, ca și cadre didactice avem puterea de învăța generațiile de astăzi să gândească altfel: să aibă grijă de mediul înconjurător, de Pământul pe care trăim. Putem să-i învățăm cum pot salva natura. Acest lucru îl putem realiza numai dacă mai întâi ne schimbăm propriul nostru comportament. Așa putem deveni pentru copiii noștri un bun exemplu.

Ne putem pune întrebarea: ce putem recicla cu copii preșcolari și școlari?

Orice material îl putem recicla pe care le putem folosi la orele/ activitățile de abilități practice ex. CD-uri, flacoane pet, toate tipurile de sticle, dopuri de la vin, capace pet, diferite cuti din hartie, role etc.

Din anul 2016 Concursul „Soare și Culoare în Vacanța Mare desfășurat la G.P.P „Castelul Magic” - Pitești adresat copiilor preșcolari și cadrelor didactice a devenit interjudețean prin participarea unităților școlare partenere din mai multe județe: Sibiu, Ilfov, București, etc. Anul acesta proiectul pe Domeniul Ecologie și Protecția Mediului a ajuns la a XIII-a ediție.

Fiecare copil împreună cu părinții a confecționat un costum din deșeuri pe care le-a prezentat colegilor și invitaților.

Creativitatea și dorința de a demonstra că și o banală pungă de plastic sau o cutie de carton poate lua viață și se poate transforma într-o piesă vestimentară, au făcut ca activitatea desfășurată să dezvolte la preșcolari simțul civic și respectul pentru lumea care îi înconjoară.

Toți participanții au dat dovadă de multă imaginație și talent, evidențiindu-se prin creațiile realizate.

Au fost acordate premii pentru cele mai bune costume prezentate.



ACTIVITĂȚI DE CREȘTERE A STIMEI DE SINE A PREȘCOLARILOR ȘI ȘCOLARILOR MICI

Dinu Anișoara

G.P.P. „Lumea copiilor” Topoloveni

Pentru a crește stima de sine a copiilor preșcolari și de vârstă școlară mică pot fi desfășurate jocuri diverse. Exemple de jocuri care au scopul de a-i obișnui pe copii cu gânduri și sentimente pozitive despre propria persoană, prin care copiii vor aprecia propriile calități dar și pe cele ale colegilor din jur, prin care vor realiza că sunt unici și importanți:

1-Fulgii de zăpadă

Scop: Dezvoltarea stimei de sine pozitivă, dezvoltarea unicității și a sentimentului propriei valori.

Materiale: foi de hârtie sau șervețele.

Activitatea propriu zisă: Fiecare copil va primi o foaie de hârtie. Vor împături foaia și vor rupe colțul din dreapta, sus. Vor repeta operația până când le va permite hârtia sau șervețelul. La sfârșit toți copiii vor despături hârtia și vor constata că fiecare hârtie arată diferit, chiar dacă au făcut același lucru. Se va trage concluzia că fiecare foaie este diferită așa cum sunt și ei unici.

2-Eu sunt

Scop: dezvoltarea autocunoaștere și intercunoașterea copiilor într-un cadru de respect și cooperare, dezvoltarea imaginii propriei sale valori și a imaginii de sine.

Materiale: jetoane, masa, scaune.

Activitatea propriu-zisă. Pe masă vor fi așezate imagini ce reflectă trăsături pozitive de caracter. De exemplu copii care se țin de mână (prietenia), copil care udă flori (harnicia) și altele. După ce copiii vor descoperi toate aceste imagini și sensul lor a fost inteles de fiecare, urmează să se aleagă un copil de către grup, care va fi caracterizat în ziua respectivă. Copiii vor fi așezați pe scaune în jurul colegului și vor trage câte un jeton cu o anumită acțiune pe care îl vor transmite copilului din centru. Acesta va opri jetonul dacă îl caracterizează acțiunea respectivă. De exemplu prietenia. Vor proceda asemenea toți copiii, iar cel din mijloc va aduna la sfârșit persoanele cu calitățile pozitive care i se atribuie. Va spune la sfârșit, de exemplu „Eu sunt Andrei, copil vesel, harnic, politicos, prietenos”, etc.

3-Ce-aș fi dacă aș fi?

Scop: dezvoltarea autocunoașterii și a stimei de sine.

Materiale: foi de hârtie, culori.

Copii vor fi rugați să aleagă culori și să deseneze un animal care le place.

După ce copii vor realiza desenul vor trebui să îl prezinte și să motiveze de ce l-au desenat.

De exemplu: „Eu sunt Andrei și am desenat un leu pentru ca este puternic ca și mine” și așa mai departe.

La sfârșit se va realiza o explozie a caracterelor prin expunerea lucrărilor.

PAGINA PĂRINȚILOR.

TIMPUL LIBER AL COPILULUI

Prof. Carmen Maria Sandulescu

Director, G.P.P. „Castelul Magic” Pitești

Despre secolul XXI se mai poate spune că este secolul vitezei. Dacă acum mașinile au și 8 viteze, se pare că oamenii au mai multe decât atât. Totul se desfășoară cu o repeziciune extraordinară, astfel că, dacă povestea „Ali-Baba și cei 40 de hoți” ar fi fost scrisă astăzi, Ali-Baba ar fi spus „Timp, dilată-te!”. Avem nevoie de mai mult de 24 de ore pentru a face tot ceea ce ne propunem. În acest context, în care părinții (unii dintre ei) sunt în viteză a zecea, nu poți să nu constăți faptul că le imprimă copiilor aceeași viteză.

Pentru unii adulți timpul liber este un ansamblu de ocupații, cărora individul li se poate dăruie după placul său, fie pentru a se odihni, a se distra, fie pentru a-și dezvolta informația sau formația intelectuală, fizică, psihică, etc.

După alții, timpul liber este ceea ce rămâne după scăderea timpului necesar activității de bază și după scăderea orelor de somn, a celor necesare drumurilor până la locul activităților zilnice, a orelor cheltuite cu masa și îngrijirea corporală.

Atât pentru preșcolari, cât și pentru adulți, există un buget de timp delimitat în trei secvențe mari: timp de muncă (de activități pentru preșcolar), timp pentru nevoi fiziologice, social-culturale și gospodărești, timp liber. În cazul preșcolarului, timpul liber reprezintă sectorul de activitate cel mai spontan și mai imaginativ al vieții copilului, exercitându-și influența educativă multiplă în sfera vieții intelectuale, fizice, artistice, morale a caracterului.

Unii părinți fac greșeala de a îngloba în timpul liber și orele impuse de activitățile extrașcolare, alții socotesc ziua întreagă timp de muncă, neorganizându-și rațional timpul de învățatură și odihnă, nereușind să-și creeze în bugetul de timp și ore de răgaz, ore libere. Ambele situații sunt greșite. Prin consumarea întregului timp cu activități extrașcolare, se ajunge la oboseală și surmenaj. Dimpotrivă, atunci când întregul timp de după orele de cursuri este socotit timp liber, acest timp este adesea irosit cu ușurință, ceea ce se repercutează negativ pe un plan mai larg, asupra viitorului statut socio-profesional. În mod firesc atât părinții, cât și educatorii trebuie să se gândească cum este mai bine să-și orienteze pe copii spre a folosi timpul în mod optim, pentru a contura cât mai mult personalitatea acestora.

Activitățile extrașcolare desfășurate pot avea asupra copiilor efecte diferite, pot satisface sau nu așteptările lor. De aici decurge necesitatea cunoașterii preocupărilor copiilor din timpul liber,

îndrumarea și orientarea lui spre cât mai multe activități fie culturale, tehnice, artistice, sportive, pentru a dezvălui potențele acestora, a-i îndruma la multilateralitate și nu unilateralitate în valorificarea timpului liber de care dispun. Cei mai mulți elevi sunt atrași de activitățile sportive, joaca în aer liber, sau simple plimbări. Celelalte activități, vizionări de filme, audiții muzicale, lecturarea de cărți, activități artistice, dețin o pondere redusă în totalul timpului liber.

Părinții sunt cei care trebuie să le fixeze un program zilnic și să-l verifice dacă este respectat. Pentru micul școlar ar putea fi stabilit următorul program:

- + timp de învățătură (ore curs 4-5 ore);
- + timp de pregătire a lecțiilor (1-1,3 ore);
- + somn și odihnă (în cursul zilei – 1 oră);
- + timp destinat unor trebuințe personale (1 oră);
- + timp liber (3 – 3,30 ore);
- + alte ocupații (drum școală-înapoi, unele activități neprevăzute – 2 ore).

Copiii trebuie să știe de asemenea că pe măsură ce cresc, așteptările în ce-i privește sunt tot mai mari. Pe măsură ce ei se maturizează, este recomandabil ca în timpul liber să participe și la activități gospodărești, la treburile casei.

A contribui la treburile gospodărești este o bună modalitate pentru copil de a învăța să fie perseverent și de a vedea că respectul și încrederea celorlalți se bazează și pe felul în care știe să ducă la capăt un lucru pe care îl are de făcut.

Mulți părinți își înscriu copiii la cluburi de muzică, teatru, dans, înot, modelling, pictură, sculptură, modelaj, care sunt activități, variate și atractive pentru copii, dar și adevărate ateliere de cultivare a talentelor lor.

Este indicat ca părinții să petreacă cât mai mult timp liber cu copiii lor, să le asculte problemele cu mare atenție, să meargă cu ei în drumeții, la muzee, la biblioteci, să citească împreună, să asculte muzică împreună, să meargă la teatru, să vizioneze spectacole, ș.a.

Vacanța este și timpul când se citește cel mai mult, cartea rămânând un bun însoțitor și înțelept sfătuitor oriunde s-ar afla acasă, în tabără, în excursie și un mod foarte plăcut de a petrece timpul liber.

Timpul este ireversibil, vremea pierdută nu mai poate fi răscumpărată. Învățându-i pe cei mici să-și gospodărească timpul cu chibzuială, vor ști să-l prețuiască pentru toată viața.

La ședințele de consiliere a părinților, cadrele didactice pot aborda subiectul „Timpul liber al copilului meu” folosindu-se de următoarea poveste cu tâlc:

Povestea copacului

-poveste populară-

„A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti. Într-o pădure fermecată, trăia odată un copac magic, însa acum înfățișarea lui nu mai era una plăcută...avea puține crengi, și acelea

uscate, avea un aspect bolnăvicios și se simțea tare trist și necăjit. O ghindă căzută în apropiere, îi vede supărarea și-l întreabă:

- Te văd tare trist! Ce s-a întâmplat, dragă copăcelule?

- Ia, uite...mă simt trist pentru înfățișarea pe care o am acum....sunt uscat și fără crengi, răspunse el.

- Dar cum s-a întâmplat asta?

- Of...oamenii care veneau și munceau în pădure m-au încărcat cu tot felul de lucruri: ba își agătau hainele de crengile mele, ba se suiau pe crengi și mi le rupeau, ba ma scrijeleau cu cuțitul. Și, din când în când, mai turnau diverse substanțe care, spuneau ei, mă vor ajuta să cresc. Și, care cum venea, mai turna puțin, și uite-așa am ajuns cum mă vezi. Cu timpul, crengile mi s-au rupt, s-au uscat, frunzele nu au mai crescut, flori nu am mai făcut. În fiecare zi îmi amintesc cum mă îmbătam cu aerul proaspăt al primăverii, cum mă desfătam cu zumzetul dulce al albinuțelor, cu glasul limpede al copiilor care veneau să se joace în jurul meu. Iar vara...o, Doamne! Vara așteptam turiștii să se adapostească la umbra mea! Aud și acum cântecul păsărelelor și văd cu ochii minții veverițele zburdalnice care se hârjoneau printre crengile mele stufoase. Toamna mă simțeam împlinit pentru că puteam să dau oamenilor din fructele mele dulci, iar iarna când venea, mă acoperea cu haina ei dalbă.

- Îți înțeleg supărarea, dragul meu copac. Și eu mă simt tristă când și eu ajung pe jos, dar mă bucură gândul că, într-o zi, pământul mă va acoperi și voi deveni și eu, la rândul-mi, un copac mare și puternic. Nu-ți pierde speranța!

- Vorbele tale, ghinda puternică, mă fac să mă simt mai bine! spuse, în final, copacul.”

Copiii noștri sunt ca niște copăcei de care trebuie să avem grijă să crească falnici și puternici; trebuie să avem grijă câte lucruri le „agățăm” de crengi. Fiecare știe bine ce copăcel a sădit și cum să-l îngrijească, nu-i așa?

Bibliografie:

1. Rață, G. (2007) Strategii de gestionare a timpului liber, Editura Pim, Iași,
2. Stan, C. (2001) Educația. Sistemul științelor despre educație, în Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor., volum coord. De M. Ionescu și V. Chiș, Editura Universitatea Clujeană



FAMILIA ȘI DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR

Prof. limba română, Damian Cristina Elena

Prof. învățământ primar, Badea Teodora-Lerodana

Școala Gimnazială Nr. 1 Bughea de Sus

„O familie este un loc unde principiile sunt ciocănite și ascuțite pe nicovaia vieții de zi cu zi”

(Charles Swindoll)

După definițiile unor antropologi – ca George Peter Murdock, în **Social Structures**, 1949 – familia este în sens larg: *grupul social al cărui membrii sunt legați prin raporturi de vârstă, căsătorie sau adopție și care trăiesc împreună, cooperează sub raport economic și au grijă de copii*. Cea mai răspândită în prezent este așa numita *familie nucleară*, care e formată din soț – soție și care este grupul social format din cuplul căsătorit și copiii acestuia.; familia nucleară permite realizarea, în sensul actual, a patru funcții fundamentale pentru viața socială umană: *sexuală, economică, reproductivă și educațională*.

În **„Dicționar de sociologie”** (coordonatori Cătălin Zamfir și Lazăr Vlăsceanu, d. Babel, București, 1998), se face o interpretare a celor patru funcții fundamentale, arătându-se că (p. 235): „... fără realizarea primei și a celei de a treia funcții, societatea s-ar stinge, fără a doua viața ar înceta, iar fără a patra cultura s-ar sfârși.”

Familia nucleară are mare universalitate și utilitate socială dar, poate să genereze multe probleme în măsura în care nu se realizează adecvat funcțiile ei. Acum, în prezent, cel puțin în societățile europene sau de cultură europeană, în familie este răspândit sistemul egalitar, putere sau autoritatea fiind relativ distribuite între soț și soție.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere și anume: fizic, intelectual, moral și estetic.

Familia se preocupă de **dezvoltarea fizică** a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

Dezvoltarea intelectuală.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante,

animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact. În perioada școlară mică, familia vine în sprijinul școlii, susținând „gustul de citit” al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci.

În preadolescență este posibilă o deviere de la subiectele strict legate de școală sau indicate vârstei fragede; astfel, datoria părinților este de a îndruma copilul să citească ceea ce corespunde vârstei sale. Dorința de lectură poate deveni excesivă, copilul sacrificând astfel orele de somn. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Educația morală a copiilor.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Educația estetică a copilului.

Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.). Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar

în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

Astfel am putut observa până acum măsura în care dezvoltarea personalității copilului este dependentă de familia în care se dezvoltă.

În activitatea noastră ca profesor de limba română, respectiv profesor învățământ primar, la o școală cu copii 97% de etnie rromă am putut observa, din păcate, modul negativ în care familia poate influența dezvoltarea frumoasă a personalității copiilor. În ceea ce privește dezvoltarea fizică a copiilor, ei sunt feriți de pericole, însă nu sunt învățați cu regulile de igienă personală, iar organizarea timpului, de asemenea, este defectuoasă astfel încât programul lor nu este unul rațional (mic dejun, școală, masa de prânz, odihnă, teme, joacă, cină și odihnă), ci dependent de programul părinților care, de asemenea, diferă de la o zi la alta, întrucât nu au locuri de muncă. Faptul că nu au un venit stabil, oferit de un loc de muncă, influențează și starea materială a familiei, astfel că, nu de puține ori, se întâmplă ca ei să lipsescă de la școală datorită lipsei hainelor sau a încălțămintei.

Dezvoltarea intelectuală a copiilor este de asemenea influențată în mod negativ datorită faptului că în perioada 1-3 ani, până pășesc în grădiniță, ei nu aud o propoziție formulată corect, nu sunt corecți atunci când greșesc și mai grav sunt învățați greșit unele cuvinte, expresii și atunci este greu de recuperat în patru ore pe zi ceea ce trebuia să știe din familie mai ales că, în continuare, merg acasă și aud aceleași propoziții formulate greșit.

În ceea ce privește dezvoltarea morală a copiilor ei sunt învățați că nu trebuie să fure, să vorbească urât. Cu cazuri de furt nu ne-am întâlnit și dacă s-a întâmplat, o dată sau de două ori, părinții au luat atitudine corectându-și copiii.

Dezvoltarea estetică a copiilor romi este mai puțin valorificată întrucât sunt foarte puțini acei părinți care își permit cursuri de dans, balet, instrumente muzicale etc.

Rolul nostru, al dascălilor care contribuim la educarea acestor copii, are o influență deosebită asupra viitorului lor. Sunt copii care nu vor să lipsească de la școală, chiar dacă părinții le propun uneori acest lucru, sunt copii care au un progres spectaculos pentru că înțeleg cât este de important să învețe, să-și depășească condiția, și sunt copii care renunță la școală, întrucât lipsa implicării familiei este mai puternică decât influența noastră. Ne mândrim cu rezultatele copiilor pe care am reușit să-i aducem pe drumul cel bun și acordăm o importanță deosebită păstrării legăturii cu familia, întrucât reușita unui copil depinde în egală măsură de implicarea familiei, a elevului și a școlii. Vizitele la domiciliul elevilor care nu frecventează școala sunt dese, iar părinții încep să înțeleagă importanța educației copiilor dumnealor.

Afirmând că „*familia este nucleul civilizației*”, Will Durant ne explică faptul că dacă familia naște și crește oameni valoroși atunci și civilizația fiind formată din acești oameni va fi una valoroasă.

Concluzionând, putem încheia cu afirmația lui Ioan Gyuri Pascu pe care o găsim în lucrarea „În căutarea armoniei” și anume: „Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev”. Nu există o instituție care să ne învețe meseria de părinte. De aceea trebuie să fim conștienți că și noi, ca părinți, putem greși și mai ales să fim conștienți de responsabilitatea pe care o avem în creșterea unui copil. Învățăm să fim părinți odată cu creșterea copiilor noștri și ar fi indicat să ne facem temele cu cât mai multă seriozitate.

BIBLIOGRAFIE: -Mărgineanu Nicolae, *Condiția umană*, Editura Stiințifică, București, 1973.

- Goodman Norman, *Introducere în sociologie*, Editura Lider, București, 1992.

-Țărcovnicu Victor, *Pedagogie generală*, Editura Facla, București, 1975

COPILUL ÎNTRE CALCULATOR ȘI ȘOTRON

Educatore: Grigore Camelia, State Denisa

G.P.P. Vintilă Brătianu, Ștefănești

Pentru un copil, orice poate să fie o joacă, chiar și atunci când face un lucru serios.

Practic, orice îl amuză, orice îl ajută să nu se plictisească e un joc. Se joacă sărind peste o băltoacă, se joacă sărind în băltoacă și se joacă sărind când în băltoacă, când peste băltoacă. Orice combinație este posibilă.

Dacă aproape orice activitate și acțiune poate fi pentru copil „joacă”, nu e mai puțin adevărat că orice obiect (chiar și degetele, părul, un fir de ață desprins din fularul lui etc.) se poate transforma în jucărie.

I. Ce este jocul? Definiție și importanță

Un copil de șase luni are în pătuț o jucărie care zornăie. E viu colorată, copilul o vede, se întinde după ea, o apucă. Jucăria scoate un sunet. O scapă (jucăria scoate alt sunet), o apucă din nou. Apoi, îi dă el drumul și o culege. O agită mai tare, mai încet. Jucăria scoate sunete de intensități diferite. O lasă jos, o ia din nou. Ce face copilul? Se mișcă.

Jocul este comunicare și socializare

Un copil de 3 ani își face nevoile la oliță apoi mama îl duce să se spele pe mâni, ajutându-l să se clăbucească. Spuma îl amuză, la fel și apa, copilul face clăbuci frecându-și mânuțele, apoi se clătește sub jetul de apă, iar apucă săpunul, iar se clătește, stropește cu apă, se amuză și repetă mișcările până când mama decide că e timpul să oprească apa și să-l șteargă cu prosopul.

Jocul este exercițiu și învățare.

Mama face prăjituri la bucătărie. Copilul de patru ani o urmărește. Stau de vorbă, el își plimbă degetul prin făină, vrea și el să facă prăjiturile lui, primește boțul lui de aluat pe care îl întinde, îl

împletește, îl taie, iar îl întinde, îl tăvălește prin făină, îl frământă, imită ceea ce face mama și exersează până când își face și el prăjiturile lui.

Jocul este observație și imitație.

Un grup de copii de vârste preșcolare joacă șotron. Fiecare este foarte atent la mișcările pe care le are de făcut și să nu greșească. În același timp, toți ceilalți sunt atenți la respectarea regulilor jocului și nu admit să se trișeze. Orice încercare de abatere de la regulă este sancționată prin excluderea din joc.

Jocul este disciplinare.

Jocul este mișcare, explorare, comunicare, socializare, observație și imitație, exercițiu, disciplinare, învățare și, mai ales, plăcere. Esența jocului este reflectarea și transformarea, pe plan imaginar, a realității înconjurătoare. Jocul nu este numai o simplă distracție, ci, prin joc, copilul descoperă și lumea și viața într-un mod accesibil și atractiv, o cercetează, o prelucrează și o transformă în învățare, în experiență personală. De aceea, în timpul jocului, copilul desfășoară o variată activitate de cunoaștere.

Jocul:

- îi stârnește copilului interesul și curiozitatea,
- îi solicită imaginația, inventivitatea, gândirea, inițiativa,
- îi alungă urâtul și-l împiedică să se plictisească,
- îi consumă energia prin mișcare.
- este activitatea pe care copilul o face cu cea mai mare plăcere.

Jocul și predispoziția copilului pentru joc este expresia dezvoltării sale psihice normale. Starea de apatie și nemișcare, „cuminența” nefirească este motiv de îngrijorare.

Toți copiii se joacă și au nevoie să se joace: de la micuțul de câteva luni care aruncă lingura pe jos așteptând ca tu să i-o ridici spre a o arunca din nou, la cel de doi ani care se străduiește să bage toate cuburile în cutie pentru ca imediat să le împrăștie, din nou, pe jos, la copilul de cinci ani care își pune ciorapi albaștri, ochelari de carton și se crede Spiderman, și școlarul de zece ani care își pune o pelerină năgră și ochelaride carton și se crede Zorro, și până la adolescentul gălăgios și cu acnee care râde tare și joacă leapșa sau face farse amicilor.

II. Jocul – comunicare, cunoaștere reciprocă, apropiere

Insist asupra acestei valențe a jocului pentru un singur motiv: mulți părinți nu consideră că trebuie să se joace cu copiii lor, se tem că devin ridicoli și că pierd timp prețios. Mulți nici nu știu cum să se joace, se simt stângaci, se plictisesc, nu li se pare interesant și lasă această activitate strict în seama copiilor.

Jocul este vital pentru relația părinte-copil, dar și pentru relația dintre un adult și copilul pe care acesta îl are în grijă.

Când te joci copilul:

- **Îl cunoști mai bine și îi dai ocazia să te cunoască mai bine**
- **Se creează mai multă apropiere între voi**
- **Îl înveți cel mai bine și mai ușor să facă ceva nou și poți, astfel, să-i formezi deprinderi și obiceiuri bune în cel mai plăcut mod cu putință**
- **Îi satisfaci nevoia de atenție (care, pentru el, se traduce prin iubire)**
- **Îl înveți să stabilească relații cu cei din jur**
- **Îl ajuți să exploreze, să cunoască mai bine lumea în care trăiește**
- **Îl ajuți să se dezvolte sănătos, armonios, atât mintal, cât și fizic**
- **Îl ajuți să-și dezvolte imaginația, creativitatea, gândirea logică, abstractă, să-și dezvolte simțul observației, vorbirea, memoria, motricitatea, simțurile**
- **Îl disciplinezi în ca mai ușoară și mai plăcută manieră (jocul având reguli ce trebuie urmate și pe care copilul, începând de la vârsta de 5-6 ani le iubește și le respectă)**
- **Îi faci copilăria mai frumoasă, mai bogată în cunoștințe, impresii, trăiri, experiențe.**

Jucându-te cu copilul tău devii prietenul lui, îi capеți încrederea și îți va împărtăși „secretele” sale. Ajungi să îl cunoști mai bine decât ți-ai imagina. Dacă vrei să-ți cunoști copilul și să ți-l apropii, să-l înțelegi și să-i dai șansa de a te cunoaște, joacă-te cu el. De dragul unui adult care se joacă frumos cu el, copilul poate face tot ce acesta îi cere, fără împotrivire.

III. Cum să te joci cu copilul tău

Dat fiind că jocul este o activitate atât de complexă și de importantă pentru copil, părintele, tutorele, educatorul trebuie să știe cum să-i devină un partener de joacă plăcut și priceput.

Ce e de făcut?

- Nu face pe academicianul cu el. N-ai haz, îl timorezi, îl enervezi.
- Fii amuzant și amuză-te din tot sufletul, fără teama de ridicol. În ochii unui copil, ridicol este un adult scortșos care se ia prea tare în serios și are impresia că le știe pe toate cel mai bine. Mergi fără grijă în patru labe, bate din palme cu entuziasm, maimuțărește-te, râzi, cântă, acceptă pelerina făcută de el dintr-un cearceaf și bea ceai din căni imaginare.
- Lasă-l pe copil să te conducă în lumea lui, să aibă inițiativă. Îți va spune când s-a saturat de un anume joc și ce altceva ar vrea să mai joace. Dacă nu știi jocul, roagă-l să te învețe. Nici că îi faci mai mare plăcere.
- În joacă, de multe ori, schimbând rolurile, copilul va înțelege, învăța și accepta ceea ce, altminteri, ar fi refuzat cu încăpățănare.

- Nu te împotrivi imaginației lui cu „așa ceva nu există” sau „așa ceva nu se poate”. Învăță de la copil cum poți suspenda realitatea, cum o poți înfrumuseța fără să te amăgești. Nu uita, în lumea copilului tău, ești musafir, fii politicos și nu o lua în râs.
- Jucați-vă împreună și nu scăpați nici un prilej de a ieși afară. Dacă banii sunt un factor de presiune, lasă portofelul acasă și suplinește-i sucurile și dulciurile cu o miuță sau o plimbare în parc.
- Pe vreme rea, improvizează ceva în casă. Jocurile gen „Piticot” și „Nu te supăra, frate!” sau un cort (dintr-o pătură sau un cearșaf prins de piciorul mesei), o căsuță dintr-o cutie de carton mare pot fi la fel de minunate ca o vizită în orașelul copiilor.
- După joacă, învață-l să-și strângă jucăriile și să le pună la loc. Nu accepta să le lase împrăștiate – e începutul unui obicei prost. Mai întâi, arată-i cum să procedeze, apoi cere-i lui acest lucru.
- Copiii îi adoră și îi respectă pe cei care se joacă cu ei și apreciază foarte mult un adult care știe *cum* să se joace;
- Învăță cât mai multe jocuri și jucați-vă împreună. Mai ales iarna, când nu prea poți să ieși cu el afară, un mod plăcut de a petrece împreună câteva minute împreună este să jucați baba oarba, de-a v-ați ascunselea, fripta, jocurile de roluri (de-a vânzătorul și clientul, de-a prințesa și zmeul, de-a elevul și profesorul etc.), telefonul fără fir, „rațele și vânătorii, șotron, jocuri gen „Piticot”, „Nu te supăra, frate”, construcții din cuburi/lego, cărți, să colorați, să desenați împreună etc.
- La școală, educatorul poate să prevină conflictele și accidente din pauze (făcându-le, în același timp, mai plăcute) dacă, în loc să meargă la cancelarie, alege să se joace cu elevii.
- De multe ori, la o lecție la dificilă, mai către sfârșitul programului, copiii sunt deja obosiți și se concentrează mai greu. Un mic joc de 1-2 minute, poate să învieze incredibil de mult clasa.
- Uneori, predarea se poate transforma într-un joc și deveni cu atât mai plăcută și mai interesantă. Lecția/evaluarea li se va părea copiilor mai ușoară și mai plăcută. Atenția și activitatea cerebrală le sunt stimulate, informațiile sunt mai bine reținute.

V. Jocul și dușmanii jocului în familie și în societatea modernă.

Un copil care nu se joacă e plictisit de moarte. Dacă nu e scos afară e ca o bombă cu ceas!

Jocul (mai ales în aer liber) îi dă copilului șansa de a-și consuma enormele rezerve de energie de care dispune.

În prezent, există parcă o adevărată conspirație împotriva jocului și a mișcării în aer liber. Cu excepția vacanțelor și a ieșirilor la iarbă verde, pentru majoritatea familiilor, cu copii sau fără, timpul liber este petrecut în casă, la televizor și calculator. Ieșitul în oraș, la plimbare în parc, se reduce la câteva ore în weekend (cu condiția ca vremea să nu fie nici prea rece, nici prea caldă și, nici într-un

caz, umedă). Mersul la cinema sau la teatru este o experiență rară (în medie, de câteva ori pe an). Practicarea unui sport în familie este ceva întâlnit la extrem de puține familii.

Copiii mici (până la un an-doi), pentru faptul că pot fi luați într-un cărucior și, deci, sunt mai comod de transportat și de supravegheat, ies cel mai mult afară. Cu cât cresc, acest privilegiu li se reduce sub diverse pretexte (răcește, are teme, e periculos afară, nu este timp etc), însă adevărul este că un copil care are „autonomie de transport” (adică merge pe picioarele lui) este mult mai solicitant pentru părinți și, de aceea, aceștia preferă să îl țină mai mult în casă și tehnologia modernă oferă tot soiul de surrogate de jocuri. Fie că vorbim despre cea mai ieftină formă de entertainment - televiziunea, fie despre jocurile pe computer, internet, muzică, dvd-uri, playstations și tot soiul de jucării sofisticate, toate sunt parcă dinadins făcute să-l țină pe copil între patru pereți și să-i ofere părintelui confortul mental că micuțul lui se joacă în siguranță, acasă, și, cel mult, într-o vizită, în casa altcuiva.

Pe de altă parte, strada, orașul par să fi devenit un mediu din ce în ce mai periculos și nesigur pentru sănătatea și viața copilului, factorii de risc fiind numeroși și variind de la poluare la criminalitate. De asemenea, aglomerația urbană și dorința de afirmare profesională îi obligă pe cei mai mulți părinți la un management al timpului extrem de strict, astfel încât nici drumul de acasă la grădiniță/școală și invers nu mai este, pentru mulți copii, decât o plimbare cu mașina prin traficul aglomerat și nu o fericită ocazie de a lua aer, de a merge pe propriile picioare, de a observa mediul înconjurător, oamenii.

Nu e de mirare că numărul copiilor care par să sufere de ADHD¹ a crescut în ultimul timp. De fapt, în cele mai multe cazuri, nici nu este vorba despre această afecțiune, copiii fiind perfect normali, doar că nici nu mai apucă să atingă pământul cu picioarele și ajung aidoma unei instalații electrice supraîncărcate. Bum! Au „mâncărici” pe sub piele și se foiesc fără astâmpăr, nu mai au nici chef, nici răbdare să facă nimic și, dacă i-ai lăsa în pace, s-ar învărti ca titirezul.

Televizorul

Dacă urmărește zilnic desenul animat preferat sau programul preferat, dacă se uită la un film Walt Disney cât părinții se mai odihnești puțin, nu e o nenorocire. Însă privitul la televizor ore în șir este cât se poate de nociv pentru sănătatea fizică a copilului, pentru dezvoltarea sa intelectuală și emoțională.

Privitul la televizor, ore în șir, înțepenește întreaga musculatură, copilul stă rigid, într-un repaus nefiresc de lung, ceea ce îl face să devină buimac, agresiv, capricios și provocator, chiar dacă programele urmărite au fost adecvate vârstei! Când conținutul lor promovează agresivitatea și violența, efectul nociv crește exponențial.

În afara nemișcării, privitul la televizor ore în șir determină o prelucrare a informației în direcția receptării pasive, nu active, așa cum se întâmplă atunci când realitatea este percepută cu toate simțurile,

¹ ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder) = Sindromul de deficit de atenție și hiperactivitate

cu ochii în mișcare, examinând atent toate detaliile și implicând și celelalte simțuri în acest proces. Creierul este impulsionat către o desfășurare fragmentată, asociativă a gândirii, conexiunile nervoase fine se structurează în acest sens, iar creierul devine tot mai puțin potrivit unei gândiri creatoare proprii.

De aceea, copiii care se uită mult la televizor stabilesc mai greu contacte personale, fac des și cu plăcere grimase și evită să se uite în ochii interlocutorului, au o putere de concentrare mai mică, răspund superficial, stereotip, nu manifestă interes față de obiecte și lectură și chiar puținele cărți pe care le preferă sunt comics-uri și cărți ilustrate. Adesea, imaginile pe care copiii le văd la televizor se întipăresc în mintea lor în mod caricatural și ei se distanțează de lumea reală. La televizor, copilul „trăiește” într-o lume bidimensională, abstractă, mai înainte de a o fi cunoscut și asimilat pe cea reală!

Computerul și internetul. Computerul este ceva mai interactiv decât televizorul și lipsit de reclame, însă internetul și chat-ul favorizează izolarea individului, mai întâi de familie, apoi, treptat, de restul societății. Deja se vorbește despre „boala computerului” despre dependența pe care o generează nu doar în rândul copiilor, ci și al adulților. În țări precum China, de exemplu, ca urmare a problemelor create, au apărut clinici și programe de recuperare.

Jocul la computer presupune ceva mai multă mișcare decât privitul la televizor, însă grupe importante de mușchi nu sunt puse deloc în mișcare, în timp ce altele sunt prea intens activate. Apar probleme ale coloanei, dureri de ceafă, de spate, probleme oculare. Din ce în ce mai mulți părinți se plâng de faptul că micuții lor se joacă toată ziua la computer, își neglijează temele, nu citesc deloc, sunt iritați dacă se întrerup ca să vină la masă și preferă să ciugulească un sandwich și ceva dulciuri în vreme ce butonează frenetic tastatura, total absorbiți de ceea ce fac și ruși parcă de lumea exterioară. Mulți părinți își închipuie că micuțul lor are nevoie să se familiarizeze cu computerul de la vârsta de trei ani. Fals. Computerul nu este decât un instrument, nu educație în sine, iar internetul, o sursă de informare, nu întotdeauna și cea mai bună.

Un studiu internațional realizat de specialiști englezi a demonstrat că elevii care învață cu ajutorul cărților și citesc mai mult sunt mult mai buni la învățătură decât cei care învață cu ajutorul computerului și stau toată ziua pe internet. Aceștia din urmă, sunt mai slabi la matematică, științe și literatură, scriu și citesc mai greu și mai prost.

Cercetarea făcută asupra unui număr de 100.000 de elevi pe o perioadă de 15 ani, în 32 de țări ale lumii a confirmat că, folosit în exces, computerele scad performanțele școlare ale elevilor. Ei citesc mai puțin, scriu mai puțin, studiază mai puțină literatură și literatură de specialitate, frecventează mai puțin bibliotecile (acolo unde informația este verificată și certificată), fac mai puține exerciții, se implică mai rar în proiecte și competiții școlare (gen olimpiade), sunt mai superficiali și mai dezinteresați.

Cercetarea științifică a dovedit că cea mai sănătoasă și mai sigură cale de a învăța rămâne tot cartea tipărită deoarece calculatorul, pe de o parte, nu este o metodă eficientă de a acumula, selecta și

reține informațiile, iar, pe de altă parte, poate fi folosit și în scopuri extrașcolare, distrăgând atenția elevilor de la învățat. Cititul este pentru minte ceea ce este mișcarea pentru trup. Revistele și ziarele nu sunt destul, dar au beneficiul lor. Lectura unui roman, oricât de facil ar fi genul literar, stimulează gândirea și imaginația.

VI. Jocuri și jucării.

Jucărie poate fi orice obiect care îl mobilizează pe copil la o activitate vie, antrenantă, care îi pune la muncă gândirea, imaginația creatoare, abilitățile și priceperile dobândite, memoria, spiritul de observație. O cutie de carton, un bețișor, un pumn de lut, o bucată de hârtie, o cârpă, toate sunt jucării în mâinile copilului. Exact ca și un pisoi care se joacă cu orice poate arunca în aer și rostogoli, tot așa și un copil se joacă cu orice îi stărnește imaginația. Cu cât o jucărie este mai sofisticată, cu cât redă mai fidel realitatea, cu atât adaosul de imaginație al copilului va fi mai redus. Și cu toate acestea, părinții par să intre într-o adevărată competiție a jucăriilor, dându-se peste cap să achiziționeze tot ce e mai nou, mai scump și mai sofisticat.

Ce e de făcut?

- În primul rând, educatorul poate să dea părintelui cele mai avizate sfaturi cu privire la jucării. Acestea trebuie să fie adecvate vârstei copilului, nu să satisfacă orgoliul părinților sau să le aducă lor bucurie.
- Atenție la etichetă. Verifică să nu aibă bucăți care se pot desprinde și înghiți pentru vârsta lui și verific-o să vezi de nu se poate desprinde ceva din ea (ceva ce poate fi înghițit), de nu lasă păr sau puf (ce poate fi aspirat de copil pe nas și pe gura), ori are resorturi, clapete și alte dispozitive unde copilul se poate accidenta (își prinde degetele, se înțepă etc).
- Jucăriile „deștepte” sunt cele care lasă loc gândirii, imaginației și inventivității copilului. Sunt, în general, surprinzător de simple (și ieftine).
- Nu-i cumpăra copilului multe jucării, ci caută să inventați cu cele pe care le aveți cât mai multe jocuri.
- Chiar dacă vrei ca micuțul tău să fie viitorul Bill Gates, nu-i lua de la doi ani computer. Lasă-l pentru mai târziu, are timp toată viața să învețe să-l utilizeze. Ca și televizorul, computerul e un instrument, nu un mod de viață.
- Nu-i cumpăra jucării care scot zgomote asurzitoare ca să nu i le interzici pe urmă.
- Rotește-i jucăriile. Dacă are multe, sigur nu se poate juca cu toate în fiecare zi (cu unele nu se mai joacă săptămâni și luni de zile), ci ajunge să se plictisească de ele și să vrea mereu altele.

VII. În loc de concluzie:

Jocul este vital pentru copil. La fel ieșitul în aer liber. Privat de aceste două lucruri, copilul se va ofili ca o floare tăiată de pe lujer. Nu putem schimba lumea în care trăim însă putem găsi întotdeauna soluții, mai ales dacă în joc este sănătatea și dezvoltarea normală a copiilor noștri.

Importanța jocului cu propriul copil este esențială în clădirea relației părinte-copil, în înțelegerea și apropierea de el, în câștigarea încrederii reciproce. Jocul devine astfel un pilon de bază în disciplinarea eficientă a copilului.

Jocul este o formă de manifestare întâlnită la copii indiferent de rasă, apartenență etnică, civilizație, cultură, din cele mai vechi timpuri și satisface în cel mai înalt grad nevoia de activitatea a copilului generată de trebuințele, dorințele și tendințele specifice vârstei lui.

Jocul este cea mai eficientă cale de învățare și disciplinare a copilului, de cunoaștere și apropiere a lui, de educare a copilului în spiritul valorilor morale și estetice. Jocul este cea mai importantă formă de activitate a copilului. Din toate aceste motive și grație tuturor valențelor pe care le are, jocul este însăși esența copilăriei.

STRATEGII, METODE ȘI DEMERSURI REUȘITE ÎN FORMAREA PĂRINȚILOR ÎN SPIRITUL COLABORĂRII ȘI AL PARTENERIATULUI

Prof. Duminică Elena Nicoleta

Părinții sunt beneficiari direcți în procesul educativ și modul lor de implicare în educația propriilor copii reprezintă elementul de stabilitate și continuitate în evoluția propriilor copii, pe măsură ce aceștia avansează în cicluri de învățământ, până la integrarea completă a lor în societate. Un factor decisiv îl reprezintă modul în care cadrul didactic știe să descopere strategii, metode și demersuri potrivite pentru a-i atrage pe părinți și pentru a-i determina să colaboreze și să devină un factor activ în procesul de învățământ.

Grădinița oferă o gamă variată de posibilități de comunicare:

- Discuții zilnice, atunci când timpul permite sau când are loc un eveniment deosebit
- În cadrul ședințelor de consiliere parentală realizate o dată pe săptămână într-o zi stabilită de comun acord cu părinții, cu prezența părinților opțională în funcție de programul și posibilitățile lor. În cadrul acestor ședințe se insistă pe necesitatea prezenței lor pentru a-și exprima punctul de vedere pentru discutarea problemelor esențiale.

- Prin folosirea proiectelor tematice în care li se solicită direct ajutorul

- În cadrul unor acțiuni extracurriculare realizate împreună cu preșcolarii, serbări, excursii.

- În activitățile din proiectele de parteneriat încheiate cu familia.

Dacă discuțiile zilnice asigură, în general, informarea constată asupra activităților copiilor, consilierea parentală ajută părinții să înțeleagă importanța rolului lor în viața propriului copil și îi îndrumă cum să își exercite atribuțiile de părinte în mediul familial.

Există posibilități multiple de alegere a unor teme adecvate în funcție de particularitățile copiilor din grupă, în funcție de colectivul de părinți și în funcție de evenimentele care intervin pe parcurs.

Prezentarea și afișarea unor materiale informative în zone accesibile părinților va câștiga încrederea acestora de a apela la sfaturile și ajutorul cadrului didactic. Consilierea părinților presupune simț diplomatic și foarte mult tact pedagogic. O discuție clară, transparentă, bine argumentată, bazată pe experiențe și exemple concrete, cu referire directă la fapte și nu numai la aspecte teoretice.

Cadrul didactic dirijează inițierea și desfășurarea activității, iar atitudinea și modul său de comunicare e decisiv. Abordarea părinților într-o manieră caldă, deschisă, amplasarea accentului pe binele copilului ca prioritate, transparența, asigurarea unui climat corespunzător, deținerea unor cunoștințe pedagogice și psihologice care îi oferă statutul de expert în educație și să îi determine pe părinți să se adreseze cu încredere acesteia, atașamentul față de copii și tratarea lor individualizată, pot conduce la rezultate deosebite în abordarea și implicarea familiei în actul educațional.

Părinții trebuie să fie transformați în parteneri de lucru, în parteneri de comunicare, astfel încât să se obțină maximul de beneficii pentru copil. Pentru că, preșcolarul ocupă un loc important atât în procesul educativ, cât și în familie, și numai prin eforturile unite din partea învățământului și a familiei, acesta se va dezvolta armonios și își va găsi locul potrivit în societate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Barbacariu, Cristina Maria, Dumitrescu, Mariana, Barbacariu, Mariana, Bărbulescu, Nela Consiliere parentală în grădiniță-40 sugestii de teme posibile, Editura Diana, Pitești.
2. Dumitrana, Magdalena (2000), Copilul, familia și grădinița, București, Editura Compania
3. Farca, Speranța (2016), Ghidul părinților și educatoarelor, Institutul de Științe ale Educației București.





SURÂSUL COPILĂRIEI

Revista electronica editata de Gradinita cu

Program Prelungit Castelul Magic - Pitesti

REVISTĂ ȘCOLARĂ SEMESTRIALĂ, ADRESATĂ
COPILOR, PĂRINȚILOR ȘI CADRELOR DIDACTICE

NR. 9

IULIE 2021

ISSN 2559 - 6411

ISSN - L - 2559 - 6411



IULIE 2021

ISSN 2559 - 6411

ISSN-L 2559 - 6411